

Sygnatura akt VI Ka 418/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 czerwca 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Protokolant Katarzyna Kajda

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

przy udziale przedstawiciela KMP w G. sierż. sztab. Rafała Walczaka

sprawy obwinionej A. P. (1) c. J. i Z.,

ur. (...) w T.

o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 19 ust. 1 oraz art. 25 ust. 1 PoRD, art. 87§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 lutego 2015 r. sygnatura akt VI W 337/14

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych) i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

VI Ka 418/15

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 4 lutego 2015r., sygn. akt VI W 337/14, apelację wniosła obwiniona A. P. (1).

Zaskarżyła orzeczenie w zakresie skazania za wykroczenie z art. 87 § 1 kw zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przez:

1. przyjęcie, że znajdowała się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie przesądza w sposób nie budzący wątpliwości o tym fakcie, a w szczególności, czy środek ten miał realny wpływ na jej sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się po użyciu alkoholu,

2. przypisanie obwinionej winy skutkującej odpowiedzialnością za wykroczenie.

W oparciu o takie zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oraz zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną.

Treść zarzutów i uzasadnienia środka odwoławczego dowodzi, że apelująca nie różnicuje znaczenia zwrotu „pod wpływem” określonego środka i „po użyciu” takiego środka.

Tymczasem w aktualnym stanie prawnym stan „pod wpływem środka odurzającego” skutkujący koniecznością ustalenia przez sąd, czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu, stanowi znamię przestępstwa z art. 178 a § 1 kk.

Natomiast stan „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu” jest znamieniem wykroczenia, m.in. z art. 87 § 1 kw., a więc czynu, który sąd pierwszej instancji przypisał obwinionej. Dla stwierdzenia, iż sprawca jest w stanie po użyciu wskazanego środka wystarczające jest wykazanie, że środek taki jest w organizmie sprawcy obecny /vide wyrok Sądu Najwyższego z 7.02.2007r., V KK. 128/06, LEX nr 257849, postanowienie Sądu Najwyższego z 31.05.2011r., V KK. 398/10, LEX nr 848186/.

Powyższe kwestie były przedmiotem rozważań sądu meriti, co umknęło uwadze apelującej.

Skoro nie ulega wątpliwości, że w organizmie obwinionej stwierdzono obecność karbamazepiny, leku psychotropowego, który może wywoływać objawy niepożądane będące przeciwwskazaniem do prowadzenia samochodu, to zasadnym było ustalenie, iż obwiniona kierując pojazdem znajdowała się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, czym wyczerpała znamiona przypisanego jej wykroczenia.

Cały zatem wywód apelującej, oparty o niezasadne utożsamianie „stanu po użyciu” ze „stanem pod wpływem”, w rzeczywistości nie odnosi się do ustaleń faktycznych, które w przedmiotowej sprawie zostały poczynione przez sąd pierwszej instancji, co sprawia, że zarzut - wymieniony w apelacji jako pierwszy - jest nietrafny.

Podobnie oceniono podniesiony w środku odwoławczym zarzut błędnego przypisania A. P. (1) winy.

Sąd Rejonowy wskazał mianowicie w sposób przekonujący, czym kierował się przyjmując, że obwinionej można i należy postawić zarzut niedostosowania się do normy prawnej zabraniającej przypisanego jej zachowania.

Deklaracja obwinionej, że nie stwierdziła u siebie występowania objawów niepożądanych stosowania leku zawierającego wspomnianą substancję psychotropową nie daje się pogodzić z dowodami, na które powołał się sąd pierwszej instancji, a to z zapisami w dokumentacji leczenia obwinionej, z których wynika, że A. P. na krótko przed zdarzeniem skarżyła się na występowanie skutku ubocznego stosowania leku /senność/, oraz z zeznaniami świadka A. W. podającego, że po zdarzeniu kontakt z obwinioną był utrudniony.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji obwinionej.

Uznał też, że wymierzona jej zaskarżonym wyrokiem kara grzywny oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym nie rażą nadmierną surowością, przystając do wagi popełnionych przez obwinioną czynów i uwzględniając szereg okoliczności obciążających, na które wskazał sąd meriti w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia.

Wszystko to skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było obciążenie obwinionej kosztami procesu za postępowanie odwoławcze. Nie znaleziono podstaw do zwolnienia jej od ich ponoszenia, gdyż obwiniona pracuje, uzyskuje stały dochód i nie ma nikogo na utrzymaniu.